

DIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ w BIAŁYMSTOKU

Białystok, 30 kwietnia 1953 r.

Nr. 6

Poz. 19 — 22

TREŚĆ:

Część I — Przepisy obowiązujące

Poz.

- 19 — Uchwała Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Białymstoku Nr IV/19 z 21 stycznia 1953 r. w sprawie powołania Cechu Rzemiosł Różnych na powiat siemiatycki z siedzibą w Ciechanowcu i wyznaczenia Zarządu Komisarycznego tegoż Cechu.
- 20 — Zarządzenie Okręgowego Zarządu Dróg Wodnych w Warszawie z 7 kwietnia 1953 r. w sprawie wprowadzenia przepisów dla przewozów międzybrzegowych.
- 21 — Zarządzenie Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w Warszawie z 11 kwietnia 1953 r. w sprawie następczej legalizacji narzędzi mierniczych w roku 1953 w powiatach województwa białostockiego.

Część II — Publikacje

- 22 — Ogłoszenie o sporządzeniu protokołu zdawczo - odbiorczego.

19

UCHWAŁA Nr IV/19

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Białymstoku
z 21 stycznia 1953 r.

w sprawie powołania Cechu Rzemiosł Różnych na powiat siemiatycki z siedzibą w Ciechanowcu i wyznaczenia Zarządu Komisarycznego tegoż Cechu.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Białymstoku postanawia:

- 1) Na podstawie art. 160 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R.P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468 — 1927) w brzmieniu ustalonym dekretem z dnia 3 sierpnia 1948 r. o częściodowej zmianie prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 130 — 1948) powołuje się z dniem 1 stycznia 1953 r. Cech Rzemiosł Różnych na powiat siemiatycki z siedzibą w Ciechanowcu oraz ustala się następujące rzemiosła jako przynależne do nowopowołanego Cechu, a mianowicie: wszystkie rodzaje rzemiosł, objęte listą rzemiosł w art. 142 prawa przemysłowego w brzmieniu rozp. Przewodniczącego Państw. Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 2 — 1950), oraz rzemiosła koncesjonowane wymienione w art. 142 prawa przemysłowego.
- 2) Na podstawie § 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 października 1949 r. w sprawie reorganizacji cechów rzemieślniczych (Monitor Polski Nr A—85, poz. 1042 — 1949) z dniem 1 stycznia 1953 r. wyłączyć z Cechu Rzemiosł Różnych w Bielsku-Podlaskim agendy przewidziane do wykonania nowopowołanemu Cechowi Rzemiosł Różnych w Ciechanowcu.
- 3) Na podstawie § 2 cz. 2 powołanego zarządzenia Przewodniczącego Państw. Komisji Planowania Gospodarczego ustanowić z dniem 1 stycznia 1953 r. Zarząd Komisaryczny nowoutworzonego Cechu Rzemiosł Różnych w Ciechanowcu w składzie następującym:
 - a) Starszy Cechu — Niemyjski Henryk,
 - b) Podstarszy — Poniatowski Bolesław,
 - c) Sekretarz — Niewiarowski Tadeusz,
 - d) Skarbnik — Tadeusiak Edward.

Wykonanie uchwały zleca się Wydziałowi Przemysłu.

Za Prezydium Rady Narodowej

M. Moczar

Przewodniczący Prezydium

20

ZARZĄDZENIE

Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Warszawie
z 7 kwietnia 1953 r.

w sprawie wprowadzenia przepisów dla przewozów międzybrzegowych.

Na podstawie § 88 ust. 7 i 8 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10 września 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A—87 z 1952 r. poz. 1368) Zarząd Okręgowy Dróg Wodnych w Warszawie zarządza:

§ 1.

Postanowienia ogólne

Urządzenie oraz wykonywanie na śródlądowych drogach wodnych, żeglownych i spławnych, stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwnymi uzależnione jest od:

- 1) Uzyskania zezwolenia Władzy Wodnej tj. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w myśl art. 45 Ustawy Wodnej z dnia 19. IX 1922 r. Dz. U.R.P. Nr 62 z 1928 r. poz. 574).
- 2) Uzyskania zezwolenia Ministra Żeglugi na przewóz osób i towarów w myśl art. 11 Ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U.R.P. Nr 10 z 1950 r., poz. 108).
- 3) Zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U.R.P. Nr 21 poz. 186).
- 4) Uzyskania dla statku przewozowego o powierzchni ponad 20 m², uzyskanej przez pomnożenie największej długości statku przez największą szerokość, świadectwa zdolności żeglugowej w myśl zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Mon. Pol. Nr A—82 z 1952 r. poz. 1323).

§ 2.

Urządzenia przewozowe

1. Do uprawiania przewozu osób, towarów oraz pojazdów konnych i mechanicznych na drogach wodnych żeglownych i spławnych mogą być dopuszczone statki z własnym napędem mechanicznym i bez tego napędu, na uwłęk lub bez uwięzi oraz łodzie wiosłowe na małych przeprawach.
2. Statki przewozowe powinny być dostatecznie mocno zbudowane, utrzymywane w stanie zdatnym do użytku i należyście zaopatrzone w urządzenia pomocnicze i sprzęt.
3. Dopuszczone obecnie do ruchu statki przewozowe (promy) muszą posiadać conajmniej dwie grodzie wodoszczelne. Nowobudowane statki przewozowe winny być budowane zgodnie z przepisami technicznymi Polskiego Rejestru Statków w zakresie konstrukcji, utrzymania i bezpieczeństwa statków.
4. Statki użyte do przewozu w stosunku do potrzeb miejscowego ruchu przewozowego powinny być odpowiedniej nośności i w tym celu powinny być pomierzone, czyli cechowane, co polega na szczegółowym wymierzeniu statku i obliczeniu jego pojemności.
5. Łodzie przewozowe, pływaki lub wiosłowe, powinny mieć conajmniej następujące wymiary: długość całkowita 7,5 m, długość dna — 5,5 m, szerokość pom. burta-mi 1,70 m szer. po dnie 1,20 m.

6. Do czasu ukazania się zarządzenia Ministra Żeglugi o pomierzaniu i cechowaniu statków żeglugi śródlądowej i zaopatrzenia ich w odnośne świadectwa pomiarowe, użyteczną nośność statków użytych do przewozów międzybrzegowych oraz wysokość wolnej burty ustalają każdorazowo władze żeglugowe tj.:

- a) na wodach żeglownych Zarządy Okręgowe Dróg Wodnych,
- b) na wodach spławnych Rejony Dróg Wodnych.

7. Linia największego dopuszczalnego zanurzenia na statku powinna być należycie i trwale oznaczona w postaci listwy metalowej lub drewnianej, przyśrubowanej do obu burt statku o długości co najmniej 2 m i szerokości 2 cm. Linia ta winna być zawsze należycie oomalowana na promach białą farbą olejną.

Dolna krawędź listwy oznacza górną granicę największego dopuszczalnego zanurzenia statku (promu), której w żadnym wypadku przekroczyć nie wolno. Wolna burtka winna wynosić co najmniej 30 cm dla promów przewozowych i 25 cm dla łodzi przewozowych.

8. Dla ustalenia największego dopuszczalnego zanurzenia dla promów przewozowych, oprócz nośności statku, miarodajną jest również powierzchnia dna, która winna wynosić na 3 osoby co najmniej 2 m² powierzchni.

9. Wewnątrz każdego statku przewozowego powinna być umieszczona na widocznym miejscu tablica, na której czerwonymi literami na białym tle ma być uwidocznione największe dopuszczalne obciążenie w tonach oraz ilość osób, lub pojazdów konnych, albo mechanicznych, które za jednym przejazdem mogą być przewiezione, według norm ustalonych przez władze żeglugowe, jak w § 2, pkt. 5.

10. Łodzie wiosłowe, względnie pychówki, użyte do przewozów międzybrzegowych powinny być dostatecznie mocno zbudowane, oraz należycie wyposażone.

11. W łodziach przewozowych ławki do siedzenia pasażerów muszą być ustawione wzdłuż obu burt z pozostawieniem wolnego przejścia od dziobu do rufy. Pasażerom nie wolno stać w łodzi podczas jazdy. Ławki muszą być należycie przymocowane i posiadać oparcie — umocowane do burt. Ławki powinny być czyste i suche. W każdej łodzi powinna być podłoga, łatwo rozbierna, względnie ściśle kratownice.

12. Przypromki (pomosty) przy brzegach muszą być dostatecznie mocne i urządzone w sposób zapewniający swobodne ich regulowanie w zależności od poziomu wody.

13. Drogi dojazdowe do przewozu winny być zamykane barierami, wzbraniającymi wjazd w czasie, gdy prom jest w drodze, na przeciwnym brzegu, lub. nieczynny. W nocy na środku barier winno być umieszczone czerwone światło.

14. Przy stałym przewozie w zależności od nasilenia ruchu przewozowego, na brzegu wyższym nie narażonym na zwyczajne zalewy, powinno być postawione schronisko dla przewoźników oraz poczekalnia dla pasażerów, ogrzewane w porze chłodnej.

Na przeciwnym brzegu powinno znajdować się urządzenie sygnałowe dla wezwania przewoźnika do podania promu.

§ 3.

Wyposażenie

1. Statki przewozowe urządzone na promach na uwięzi powinny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt nawigacyjny, sygnałowy, ratowniczy i przeciwpożarowy, a mianowicie:

a) Sprzęt nawigacyjny

1. Dwie kotwice odpowiedniej wagi z odnośnym wyposażeniem
2. Dwa bosaki okute hakiem i ostrzem
3. Dwie laski okute
4. Jedna cuma konopna o długości 30 m.

b) Sprzęt sygnałowy

5. Dwie latarnie z białym światłem, osłonięte od strony pokładu i umieszczone po obu burtach z góry i dołu rzeki
6. Dwie latarnie sygnałowe ręczne: biała i czerwona
7. Dwie flagi sygnałowe ręczne: biała i czerwona
8. Jeden dzwon lub gong

c) Sprzęt ratowniczy

9. Jedna łódź ratunkowa na 8 — 10 osób, należycie wyposażona
10. Dwa koła ratunkowe z chwytami i linkami
11. Dwie pompy ręczne do odlewania wody z żez
12. Dwa czerpaki do wylewania wody
13. Dwa wiadra z linkami
14. Jedna apteczka ruchoma

d) Sprzęt przeciwpożarowy

15. Jedna skrzynka z piaskiem
16. Jedna siekiera
17. Dwa drągi żelazne

2. Przewozy wodne na promach bez uwięzi oraz na statkach z własnym napędem mechanicznym, pod względem urządzenia oraz wyposażenia podlegają przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi w sprawie żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A—87, poz. 1368).

3. Przewozy wodne na łodziach wiosłowych powinny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1. Jedno koło, ratunkowe
2. Jeden bosak
3. Czerpak
4. Jedna kotwiczka odpowiedniej wagi
5. Dwa wiosła
6. Jedna latarnia z białym światłem.

§ 4.

Obsługa przewozu

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez władzę żeglugową I instancji, tj. Rejon Dróg Wodnych, za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem.

2. Jeśli właściciel, względnie dzierżawca przewozu, nie jest uprawniony do obsługi przewozu, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.

3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.

W razie uzasadnionych zażaleń przewoźnik zobowiązany jest na żądanie władzy żeglugowej zwolnić pomocnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

4. Przewoźnik, ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem:

1. życiorysu
2. wyciągu z dowodu osobistego
3. opisu dowodu zameldowania
4. świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw i dobry słuch
5. dwie fotografie 4,5 x 6 cm.

5. Ponadto ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika na drogach żeglownych winien wykazać się dowodem odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub przewoźnika.

6. Władza żeglugowa I instancji po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

7. Kandydaci ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinni wykazać się znajomością:

1. nazwy, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi,
2. wykonywania niezbędnych, drobnych napraw, jak: uszczelnienie dna, burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych i tp. robót,
3. używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
4. zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych jazdy lub w warunkach wyjątkowych jak: podczas mgły, śnieżyicy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszcześliwych wypadkach,
5. Przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia, oznakowania przewozów wodnych.

§ 5.

Ruch przewozów

1. Przewozy i ich przyczółki powinny być urządzone w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu.
2. Lina lub łańcuch mają być w taki sposób umocowane, aby w razie grożącego niebezpieczeństwa można było prędko i łatwo uwolnić prom z uwięzi i swobodnie z nim odpłynąć.
3. Władze żeglugowe I instancji każdorazowo ustalają najwyższy stan wody żeglugowy lub spławny, do którego jest dopuszczalny ruch przewozowy. Stan ten powinien być odpowiednio zamarkowany na miejscu.
4. Lina lub łańcuch przewozu powinna być zawieszona w taki sposób, aby najniższy punkt liny lub łańcucha był wzniesiony na rzekach żeglownych do wysokości co najmniej 5,50 m, a na rzekach skanalizowanych i kanałach żeglugi na wysokości 4,50 m i na rzekach spławnych na wysokości 2,50 m ponad najwyższy stan wody, przy którym żegluga lub spław może się jeszcze odbywać.
5. Liny lub łańcuchy, przystosowane do opuszczenia powinny być stale opuszczone na dno drogi wodnej, a naciągane tylko w celu każdorazowego uruchomienia promu.
6. Miejsca zanurzenia liny lub łańcucha powinny być oznaczone na obu brzegach znakiem żeglugowym Nr 18, tj. białą prostokątną tablicą z czerwonym obramowaniem, z wymalowaną na niej czarną kotwicą, obróconą trzonem w dół, przeciętą czerwonym pasem po przekątnej z lewego górnego do prawego dolnego kąta.
7. W porze nocnej promy stojące przy brzegu winny być ustawione w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu, oraz powinny być oznaczone sygnałem Nr 33, tj. jasnym białym światłem, umieszczonym na wysokości co najmniej 2 m nad powierzchnią wody.
8. W porze nocnej lub podczas gęstej mgły przewozy w czasie jazdy powinny dawać przerywane sygnały gongiem, a ponadto powinny być oznaczone sygnałem Nr 46, jasnym białym światłem po obu burtach promu. Światła mają być osłonięte od strony pokładu.
9. Przewoźnik powinien utrzymywać ruch przewozowy w czasie i w godzinach wyznaczonych, bez żadnych przerw w miejscu wyznaczonym w sposób ustalony przez władzę wodną i zastrzeżony w zezwoleniu wodno-prawnym.
10. W nocy podczas silnego wiatru oraz przy wysokiej wodzie przewoźnik obowiązany jest do przestrzegania szczególnej ostrożności podczas jazdy.
11. W czasie burzy, sztormu, pochodu lodów, kursowanie promu powinno być wstrzymane do czasu nastania warunków normalnych.
12. Używanie żagla do napędu promu, względnie łodzi przewozowej jest wzbronione.
13. Podczas zbliżania się do przejazdu statków lub tratw przewoźnikowi nie wolno odbijać z promem od brzegów.

§ 6.

Przepisy porządkowe.

1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo publiczności, korzystającej z przewozu.
2. Pomosty przy brzegach, jak i klapy, wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytych stanie, aby wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach i żeglownych stanach wody był zapewniony.
3. Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytych stanie i czystości.
4. Przed wjazdem na prom pojazdu przewoźnik obowiązany jest sprawdzić czy prom jest należycie umocowany do brzegu, a w szczególności przestrzegać, aby kierowca lub woźnica nie wjeżdżał ani wyjeżdżał bez zezwolenia przewoźnika.
5. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
6. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i zastosowywać się do zarządzeń i nakazów przewoźnika bezwzględnie i bezzwłocznie.
7. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprowadzane w kolejności przyby-

cia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa według wskazań przewoźnika.

8. Jeźdźcy powinni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać na przewozie przy zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
9. Przed wjazdem pojazdu i wejściem na prom ludzi, przewoźnik obowiązany zamknąć wyjazd barierką lub łańcuchem, przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wyjazd na prom. Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybyciu promu i należytych umocowaniu go przy brzegu.
10. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przewozić równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnicy, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazań przewoźnika.
11. Pasażerowie piesi powinni zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik winien niedopuszczać do przeprawy, jak również zobowiązany jest do niedopuszczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.
12. W okresie wysokich wód i wylewów, w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możliwości dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., aby pasażerowie mogli bezpiecznie i wygodnie wylądować.

§ 7.

Przeprawy po lodzie

1. W czasie zupełnego zamarznięcia rzeki, gdy lód osiągnie taką grubość, że przechodzenie lub przejazd przez niego jest możliwy i bezpieczny, posiadacz przewozu może za zezwoleniem Rejonu Dróg Wodnych urządzić przeprawę po lodzie. Przewoźnik powinien dbać o wygodny i bezpieczny dostęp, wjazd i wyjazd.
2. Nagromadzenie odrzutywanej z brzegów kry, celem użyskania drogi lodowej na rzece, jest wzbronione.
3. Gdy przejście po pokrywie lodowej staje się niepewnym, przewoźnik zobowiązany jest oznaczyć miejsce niepewne znakiem ostrzegawczym, a gdy przechodzenie, względnie przejazd, grozi niebezpieczeństwem przewoźnik winien zamknąć barierkami dostęp do drogi lodowej.

§ 8.

Opłaty przewozowe

1. Taryfę opłat przewozowych ustala władza wodna w porozumieniu z władzą żeglugową.
2. Przewoźnikowi i jego pomocnikom nie wolno żądać żadnych dodatkowych opłat, nieprzewidzianych taryfą.
3. Przewoźnik zobowiązany jest ustawić na brzegu przy przewozie, w widocznym i dostępnym miejscu, tablicę z wypisaną na niej, trwałym i wyraźnym pismem, taryfą przewozową, dozwolonym obciążeniem promu lub łodzi oraz godzinami ruchu.
4. Na żądanie przewoźnika pasażer winien opłatę przewozową uiścić z góry.
5. Władze wodne i żeglugowe oraz organa im podległe, nadzorcy i strażnicy dróg wodnych, korzystają z przewozów bezpłatnie. To samo przysługuje strażnikom waldowym.

§ 9.

Nadzór nad ruchem przewozów

1. Nadzór nad ruchem przewozów sprawują organa władzy wodnej i władzy żeglugowej, których zarządzenia przewoźnik winien wykonywać bezzwłocznie i bezwarunkowo.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy do roku, wiosną i jesienią, a ponadto przy okazji innych przejazdów służbowych.
3. Poza tymi zwyczajnymi rewizjami, władze żeglugowe I instancji i jej organa wykonawcze służby wodnej, tj. nadzorcy i strażnicy dróg wodnych, są uprawnione każdego czasu do przeprowadzenia kontroli stanu przewozów i do wydawania zarządzeń celem uniknięcia braków i niedomagań.
4. O wykonanych remontach kapitalnych na przewozach posiadacz względnie przewoźnik, powinien donosić władzy żeglugowej I instancji, która zarządzi na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Dyrektor Zarządu Okręgowego
Dróg Wodnych w Warszawie
Inż. Domański Bogusław

21

ZARZĄDZENIE

Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w Warszawie
z 11 kwietnia 1953 r.

w sprawie następczej legalizacji narzędzi mierniczych w roku 1953 w powiatach województwa białostockiego.

Na mocy art. 1, 11 i 12 dekretu z 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 195 z 1951 r.) zarządzam w roku bieżącym następczą legalizację narzędzi mierniczych według następującego planu:

I. w powiecie bielskim.

W Bielsku Podlaskim od dnia 5 maja do dnia 16 maja włącznie dla miasta Bielsk-Podlaski i gmin: Augustowo, Boćki, Dobromil, Chraboły, Klejnik, Lubin-Kościelny, Narew, Orla, Pasyńki, Ryboły, Śnieżki, Topczewo, Widowo i Wyszki.

W Brańsku od dnia 12 czerwca do dnia 17 czerwca włącznie dla miasta Brańsk i gmin: Domanowo, Holonki, Rudka i gminy Dołubowo z pow. siemiatyckiego.

W Hajnówce od dnia 19 maja do dnia 26 maja włącznie dla miasta Hajnówka i gmin: Białowieża, Czyże, Dubicze Cerk., Hajnówka, Łosinka i Narewka.

W Kleszczelach od dnia 28 maja do dnia 30 maja włącznie dla gmin: Czeremcha, Kleszczele, Policzna i gminy Milejczyce z powiatu siemiatyckiego.

II. w powiecie łomżyńskim.

W Jedwabnem od dnia 4 sierpnia do dnia 6 sierpnia włącznie dla miasta Jedwabne i gminy Jedwabne.

W Łomży od dnia 13 lipca do dnia 1 sierpnia włącznie dla miast Łomży i Nowogrodu oraz gmin: Bożejewo, Drodowo, Kupiski, Lubotyń, Miastkowo, Przytuły, Puchały, Rogienice, Szczepankowo i Śniadowo.

W Zambrowie od dnia 4 lipca do dnia 10 lipca włącznie dla miasta Zambrow i gmin: Długoborz, Kołaki, Rutki i Szumowo.

III. w powiecie siemiatyckim

W Siemiatyczach od dnia 2 czerwca do dnia 10 czerwca włącznie dla miast Drohiczyn n. Bugiem i Siemiatycze oraz gmin: Baciki Średnie, Boratyniec Rus., Czartajew, Drohiczyn, Dziadkowice, Grodzisk, Klukowice, Krupice, Mielnik, Nurzec, Ostrożany i Sledzianów.

W Ciechanowcu od dnia 19 czerwca do dnia 22 czerwca włącznie dla miasta Ciechanowiec i gmin: Kosiorki, Perlejewo, Pobikry i Winna Chroły oraz gminy Klukowo z powiatu wysoko mazowieckiego.

IV. w powiecie wysoko-mazowieckim

W Czyżewie od dnia 24 czerwca do dnia 26 czerwca włącznie dla gminy Czyżew.

W Łapach od dnia 19 sierpnia do dnia 22 sierpnia włącznie dla miasta Łapy i gmin: Kowalewyszczyna, Piekuty, Poświętne i Kobylin oraz dla miasta Suraż z powiatu białostockiego.

W Tykocinie od dnia 8 sierpnia do dnia 11 sierpnia włącznie dla gminy Tykocin oraz gminy Chlebotki z powiatu łomżyńskiego.

W Sokolach od dnia 13 sierpnia do dnia 17 sierpnia włącznie dla gminy Sokoly.

W Wysokiem Mazowieckiem od dnia 29 czerwca do dnia 2 lipca włącznie dla miasta Wysokie Mazowieckie i gmin: Szepietowo i Wysokie Mazowieckie.

Na zasadzie art. 24 powołanego na wstępie dekretu w związku z art. 20 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 72 poz. 661) Prezydium Gminnych (Miejskich) Rad Narodowych obowiązane są:

1) ogłosić o czasie i miejscu, w których odbywać się mają czynności legalizacyjne,

2) dostarczyć dla czynności legalizacyjnych bezpłatnie odpowiednich pomieszczeń.

Winni stosowania lub przechowywania narzędzi mierniczych nielegalizowanych, nielegalnych i nierzetelnych, podlegających obowiązkowi legalizacji w myśli art. 12 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 195) i zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 sierpnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A—76, poz. 1054 z 1951 r.) stosownie do art. 19 tegoż dekretu, podlegają karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4500 zł, albo obu tym karom.

Dyrektor

(—) Maksymilian Wald

22

OGŁOSZENIE

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy podejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z 14. VII. 1948 r. Nr 40 (Lp. — 59) w sprawie przejęcia na własność Państwa — Przedsiębiorstwa młyn elektryczny Firma - Konrad, Gołdap, ul. Kolejowa (Monitor Polski Nr A. 65 z 9. VIII. 1948 r. poz. 469) ogłasza się, że sporządzony zostanie protokół zdawczo-odbiorczy w/w przedsiębiorstwa — młyn elektryczny — Firma — Konrad — Gołdap, ul. Kolejowa, stanowiącego własność poniemiecką.

Termin sporządzenia protokołu wyznacza się na dzień 23 maja 1953. godz. 11 w Gołdapi ul. Przytorowa (b. Kolejowa).

Wzywa się właściciela powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo - odbiorczego.

Kierownik Ekspozytury Woj. Z.M.G
M. Dudziński

Adres Redakcji i Administracji: Białystok, ul. Mickiewicza Nr 3 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej pokój Nr 56. Telefon: 25—45.

Prenumerata płatna z góry. Roczna ze skorowidzem — 18 zł, półroczna bez skorowidza — 10 zł.

Ceny ogłoszeń: 1/1 strony 240 zł, 3/4 str. (do 120 wierszy) 210 zł, 1/2 strony (do 80 w.) 165 zł, 1/4 strony (do 40 w.) 90 zł, 1/8 strony (do 20 w.) 60 zł.

Drobne do 100 wyrazów 90 gr za wyraz.

Wszelkie należności za prenumeratę, ogłoszenia i egzemplarze pojedyncze należy wpłacać w Narodowym Banku Polskim — Oddz. Białystok — na rachunek Wydziału Ogólno-Gospodarczego Prezydium WRN w Białymstoku — konto 411—420—159/2 (Cz. 15. Dz. 8. Rozdz. 13b).

Cena pojedynczego egzemplarza do 4 stron druku wynosi 90 gr — przy większej ilości stron — o 30 gr więcej od każdej drukowanej strony.

ODBIORCA

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Biłk zam. nr 1196 z dn. 28. IV 52 r. T-4-11862

Naki. 150 Pap. form. 59x84 rodz. piśm. kl. 7 gr. 60,